

DE DUITSCHE KERKSTRIJD

HET IS ZEER INTERESSANT NA TE GAAN, wat eigenlijk de historische en zedelijke beteekenis is van den kerkstrijd in Duitschland, omdat we gevoelen zullen, dat een zoodanige strijd beteekenis heeft voor de geheele wereld. Satans aanvallen op het Duitse Protestantisme zijn aanslagen op het Protestantisme in de geheele wereld!

Men kan vragen, in hoever men zou kunnen spreken van een specifiek Nederlandsch, Fransch of Duitsch, kortom van een nationaal Protestantisme. Wat het w e z e n betreft, dit wijzigt zich toch niet naar landsgrenzen, omdat het Christendom voor de geheele wereld beteekenis heeft. Hoever kan men nu gaan in het streven naar een nationaal karakter, zonder dat het universeele daarbij wordt ingeboet? Als het Christendom méér nationaal dan universeel is, dan heeft het zijn door God gegeven grondslag verlaten. Het Hoofd der Gemeente heeft haar in haar banier dit woord geschreven: „Gaat uit in de gehééle wereld, predikt het Evangelie aan alle creatuur.”

Voor de vlucht, die Hitlers beginselen aanvankelijk ook op het terrein der Kerk namen, is een zeer gereede verklaring te vinden. Zoog deze beweging niet onmiddellijk alle niet-Christelijke stroomingen als in een geweldigen draaikolk weg? Gaf dit niet een gevoel van verademing, en wekte dit niet het vertrouwen?

De groote massa voegde zich gaarne in en naar een systeem, dat tenslotte alles omvatten wilde, zoodat het voldoende was, slechts naar één stem te luisteren!

Maar indien de eene machtige gebieder de door God gestelde grenzen dreigt te overschrijden, dan komt men toch gaarne en moedig op voor de specifiek heilige goederen.

Het „K o n i n g - P r i e s t e r” blijft bewaard voor komende dagen.

In het heden zijn deze twee gescheiden.

Zelfs aan een Uzzia — koning van Juda — kon niet worden veroorloofd, dat hij r e u k o f f e r d e in het Heiligdom!

De Gemeente heeft haar eigen bestuur.

De Landsoverheid onthoude zich dáár van inmenging!

En zoo is in den diepsten grond de strijd onzer naburen een schakel in de lange keten van worstelingen tegen het gezag van Christus. We kunnen daarbij nog opmerken met welk een kracht en sluwheid tevens de vijand in dezen Kerkstrijd is opgetrokken!

De Vrije Evangelische Synode acht Christus terzijde gesteld; zij verklaart, dat haar grondbeginselen zijn aangetast door het optreden van den Rijksbisschop. De leuze „Eén staat, één volk, één kerk,” stelt volgens haar het Evangelie voor de Duitsch Evangelische Kerk buiten werking. Zij aanvaardt niet het „pausdom” in den vorm van de alleenheerschappij van den Rijksbisschop en diens rechtskundigen adviseur Dr Jäger. Evenmin aanvaardt zij binnen de muren der Kerk het „leiders”-principe!

Inmiddels heeft Dr Jäger reeds te kennen gegeven, dat het onverantwoordelijk is, om het conflict naar het terrein van het g e l o o f over te brengen, en dat het regime van den Rijksbisschop d e l e e r der Kerk niet ondermijnt, doch slechts betrekking heeft op de uitwendige organisatie. Dit maakt den indruk van een voorzichtigen terugtocht. Hierop is gevolgd een verzoek aan den Rijksbisschop om ontslag, vergezeld van den

raad aan den oppersten chef om een raad van bisschoppen bijeen te roepen om kerkelijke problemen te behandelen. Van Nationaal-Socialistische zijde is een verklaring verschenen, dat de strijd tot een einde komen moet, omdat deze strijd groote onrust veroorzaakt en tenslotte de volksgemeenschap zal verstoren. Reden genoeg, zoo heeft het de Beiersche minister gezegd; om aan den strijd een eind te maken. De ernst van de beweging is hiermede van die zijde erkend. Het is nu maar de vraag, h o e de strijd een einde neemt en welk beginsel zal zegevieren: dat van den almachtigen Staat of dat van de Gemeente van Christus. Weerkracht ligt in het beginsel van de Afscheiding. Dit woord werd door een onzer Hoogleraren uitgesproken in een kring van studeerenden. Dit beginsel heeft, volgens dezen spreker, het vaandel ook in Duitschland opgestoken. En bij die gelegenheid, dat dit gezegd is, is ook het volgende behartigenswaardige woord gehoord: „Zoolang er een kleine harde kern blijft, die gelooft in een hoogere gehoorzaamheid dan die aan Caesar, behoeven we niet beducht te zijn, dat het g e e s t e l i j k e r f g o e d van Europa en Nederland zal verloren gaan.”

Dit woord geldt Duitschland eveneens en evenzeer in de critieke dagen, die het doormaakt!

De vraag is nu maar, wát Hitler in dezen beslissen zal, en óf hij inderdaad beslissen zal.

God geve wijsheid en voorzichtigheid en beslistheid!

J. T.

DE HEILIGE KATHARINA

HET KATHARINA-KLOOSTER OP DEN berg Sinai heeft in den laatsten tijd groote vermaardheid verworven, doordat binnen zijn muren het oude handschrift van den Bijbel, de zoogenaamde Codex Sinaiticus gevonden is.

Over dezen Codex Sinaiticus, die zich in Russische handen bevindt, maar door Engeland is aangekocht voor de boekerij van het Britsch Museum — is reeds heel wat geschreven.

Dezer dagen kreeg ik een interessant boekje in handen over de ervaringen van den Duitschen geleerde Von Tischendorf, den vinder van den Codex. Met bewondering las ik van zijn onvermoeide pogingen om in dit onherbergzaam oord het schier onbereikbare klooster binnen te dringen. Zijn schitterende aanbevelingsbrieven moest hij eerst in een afgesloten mand deponeren. Deze mand werd opgetrokken naar het tien meter hooge en schijnbaar kleine venster . . . in werkelijkheid de eenige toegang tot 't klooster! En dan wacht Von Tischendorf deemoedig, totdat de geloofsbriefven zijn nagezien en in orde bevonden. Het touwwerk werd weer neergelaten, nu voorzien van een plank, waarop Von Tischendorf en zijn gezelschap één voor één moesten plaats nemen, waarna ze door de monniken werden opgetrokken in de lucht en door de kleine opening het klooster binnengehaald!

Het schijnt, dat angst voor overvallen van roofzuchtige benden tot dezen vreemden maatregel aanleiding was.

Dat dit klooster op den berg Sinai gebouwd was ter herinnering aan de wetgeving op Horeb kunnen wij begrijpen.

Maar wie was de heilige Katharina, wier naam aan het klooster verbonden is?

De Roomsche kerk kent meerdere Katharina's, die heilig verklaard zijn. Zoo is Katharina van Siena, de